PAC 05|10 11

www.pinchukartcentre.org | 21.05.–02.10.2011

Твоє емоційне майбутнє

Олафур Еліассон

PinchukArtCentre

Передмова

Наскільки приваблива пропозиція Олафура Еліассона для нашої молодої аудиторії! Митець переконливо фокусує наш погляд не тільки на фундаментальних ідеях, що лежать в основі його творів, але й на унікальності його концепції для PinchukArtCentre.

Олафур Еліассон – один із найбільш визначних митців сучасності. Саме тому ми з великим задоволенням представляємо його роботи вперше в такому масштабі у Східній Європі. Ми маємо додаткове задоволення від можливості поєднати чисельні нові роботи з тими, що були створені спеціально для PAC. В центрі його мистецької діяльності знаходиться питання наших взаємин із реальністю в усіх її соціальних, урбаністичних, технологічних та емоційних аспектах, а також перегляд нашого ставлення до цих проблем. Еліассон розглядає свої недовговічні роботи, які часто існують лише тимчасово і створені спеціально для певних місць, не стільки як об'єкти, виставлені в музеї, а радше як співтворців простору та часу, ситуацій та стосунків. Таким чином, активний діалог пов'язує глядача, або краще, користувача з витвором мистецтва, що стає зрозумілим, навіть, із назви виставки.

Використовуючи цей універсальний художній підхід, за останнє десятиліття Еліассон створив вражаючий масив робіт та інсталяцій у провідних арт-інституціях по всьому світу. Його роботи займають визнане місце в історії сучасного мистецтва. До таких, наприклад, належить *Опосередкований рух/The mediated motion* в 2001 році в Kunsthaus Bregenz, де архітектура Пітера Цумтора стала спільником роботи Еліассона, що дало можливість створити інсталяцію з природних явищ – води, рослин, землі і туману – у виставковому просторі; *Проект погоди/The weather project* в 2003 році в Tate Modern трансформував величезний турбінний зал у простір, заповнений туманом зі штучним сонцем, де глядачі могли бачити власне дзеркальне відображення на стелі; Тимчасова кругова конструкція Serpentine Gallery Pavilion у 2007-му в Лондоні засвідчила його великий інтерес до архітектури; Публічний проект на Манхеттені та Бруклінському узбережжі *Не поспішай/Take your time* у 2008 році в MoMA в Нью-Йорку у поєднанні зі штучними водоспадами *The New York City Waterfalls*; І, нарешті, *Innen Stadt Außen* у 2010 в Martin-Gropius-Bau й довкола всього міського центру Берліну – того самого міста, де Еліассон заснував власну студію, що функціонує як дослідницький інститут і майстерня для експериментів та творчості, де найголовнішим був простір із тисячі гранованих дзеркал під центральною скляною стелею музею.

Де б не проводив свої найважливіші виставки Олафур Еліассон, він завжди робить це із вражаючою мистецькою відповідальністю. Разом зі своєю командою він вкладає максимум пристрасті та професійної уваги до деталей у реалізації недовговічних робіт, яким вдається легко і швидко заволодіти нашим поглядом, нашими емоціями, а також нашим розумом. Вражаючим прикладом цього є робота *Твоє емоційне майбутнє* в PinchukArtCentre, котру слід розглядати як нову віху в еволюції творчості Еліассона. Загалом 16 робіт, які у більшості своїй, за декількома винятками, як то *Краса/Beauty* (1997) чи *Кімната для одного кольору/Room for one colour* (1997), були створені протягом 2010-2011 рр. і включають чисельні твори, розроблені спеціально для PAC. Приміром, у *Твоєму зникаючому саду/Your disappearing garden, Твоєму пережитому майбут-ньому/Your felt future* та *Моделі для вічного саду/Model for a timeless garden,* що зображений на запрошенні на виставку, Еліассон демонструє, наскільки всеохоплюючим та багатогранним був задум його роботи.

Виставка Олафура Еліассона – особливий історичний момент у все ще молодій історії PinchukArtCentre, багатій на визначні події, серед яких масштабні групові виставки, такі як *Reflection* (2007), *Сексуальність і Трансцендентність* (2010), а також ретроспектива Демієна Хьорста *Реквієм* (2009), *Премія PinchukArtCentre* (2009) і *Future Generation Art Prize* (2010) та чисельні персональні виставки, зокрема, Субодха Гупти та Сергія Браткова, й нинішні Даміана Ортеги та Кендіс Брайтц. *Твоє емоційне майбутнє* унаочнює ідею, до якої ми як команда PinchukArtCentre, завжди прагнемо: наша мета – сприяти тому, щоб кожен у суспільстві, особливо молода аудиторія в Україні, були свідомими і певними у своїй власній індивідуальності.

Екхард Шнайдер

Олафур Еліассон, **Опосередкований рух,** 2001.
Інсталяція в Kunsthaus Bregenz, 2001. Фото: Маркус Треттер

Олафур Еліассон, **Проект погоди,** 2003.
Інсталяція в Tate Modern, Лондон, 2003. Фото: Єнс Ціе

Олафур Еліассон, **Водоспади Нью-Йорку,** 2008. Фото: Крістофер Бурке

Обкладинка: Олафур Еліассон, **Твоє прожите майбутнє**, 2011, тест у Студії Олафура Еліассона.

Сторінка 2: Олафур Еліассон, **Твій зникаючий сад,** 2011,
тест у Студії Олафура Еліассона. Фото: Студія Олафура Еліассона.

Сторінки 4/5: Олафур Еліассон, **Краса,** 1993,
інсталяція в Kunstmuseum Wolfsburg, 2004. Фото: Єнс Ціе.

Всі зображення на с.1-11: © 2011 Олафур Еліассон. Люб'язно надані митцем;
neugerriemschneider, Берлін; і Tanya Bonakdar Gallery, Нью-Йорк

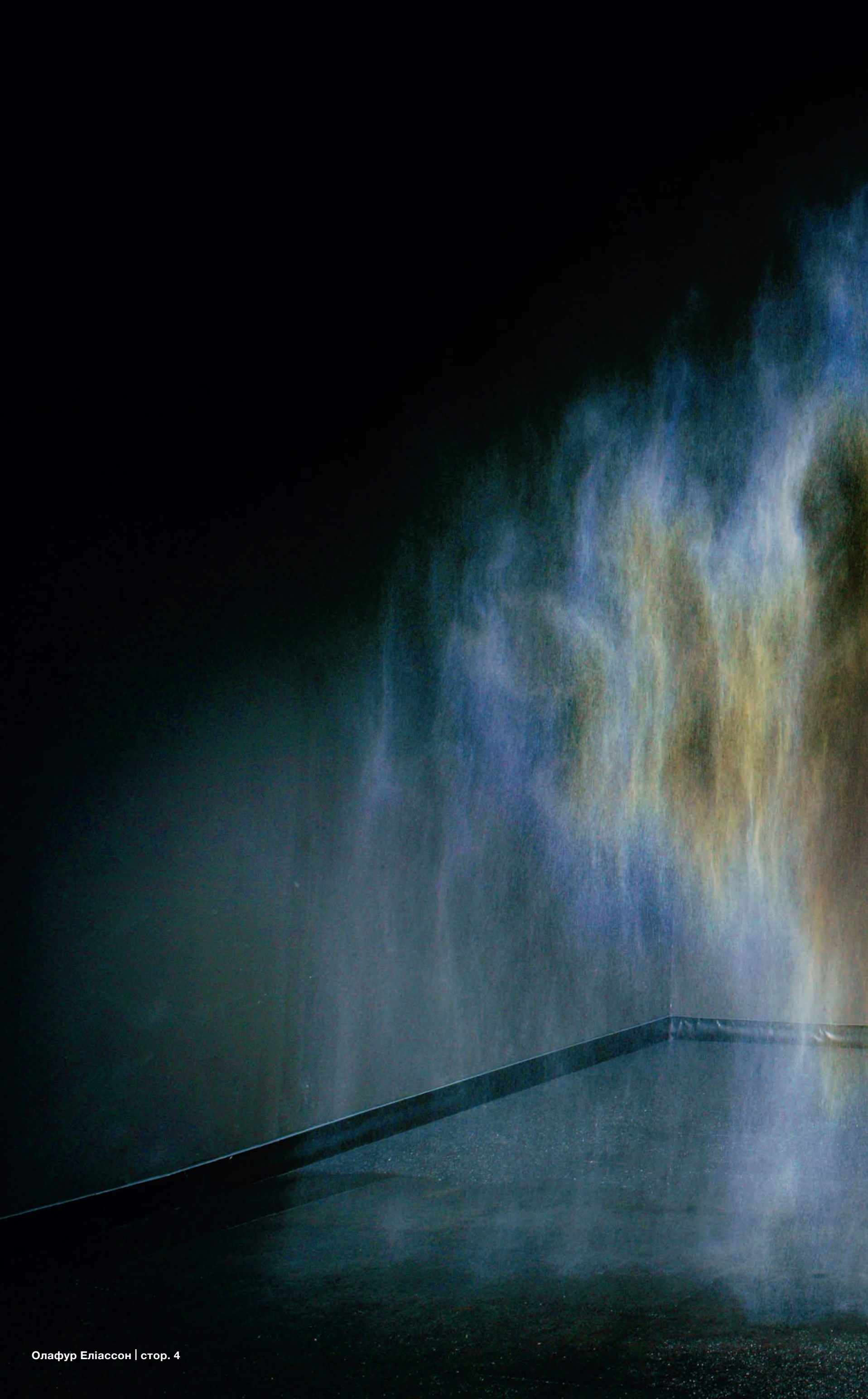

Сторінка 6: Олафур Еліассон, **Твоя непевна тінь (чорно-біла),** 2010.
Інсталяція в Martin-Gropius-Bau, Берлін, 2010.
Фото: Студія Олафура Еліассона.

Внизу: Олафур Еліассон, **Щастя,** 2011, тест у Студії Олафура Еліассона.
Фото: Студія Олафура Еліассона.

Твоє емоційне майбутнє
Олафур Еліассон

Розмова Екхарда Шнайдера з Олафуром Еліассоном про його виставку в PAC та нові експерименти в роботі.

Екхард Шнайдер: Ваша виставка в PinchukArtCentre охоплює вражаючу кількість фундаментальних ідей. Багато нових робіт були створені спеціально для неї. Робіт, які є ознакою нового напрямку у вашій творчості, зокрема, сад із обсидіану і хвиляста стеля. Яку роль відіграють ці роботи в загальній концепції виставки?

Олафур Еліассон: Загалом, моя робота – це постійне дослідження певних ідей і тем, які розвиваються у визначеному напрямку, і з яких постають питання, одне за одним. Це можна розглядати як своєрідний рух уперед, який, часом, не пов'язаний з довкіллям, проте, у багатьох випадках, він безпосередньо стосується оточуючого контексту. Інколи, навколишнє середовище стає головним натхненням, іншим разом – натхнення з'являється від роботи в студії. Тривалість проекту, кінцеві терміни та перетини, окреслені виставкою, звісно, дуже важливі. Якоїсь миті думки кристалізуються, набувають форми і продовжують своє існування в іншій мові або іншій формі як твір мистецтва.

Як відбувається цей переклад або трансформація ідеї у твір? Моя *Підлога лави/Lava floor* [2002], наприклад, безумовно, відсилає до ландшафту з обсидіану. Я вже кілька разів переносив природні явища всередину приміщень, чи то воду, рослини або землю, як, приміром, в *Kunsthaus Bregenz [Опосередкований рух/The mediated motion*, 2001]. Тож, я вже мав справу з різноманітними типами матеріалів для підлоги, які докорінно відтворюють різні відчуття, коли йдеш ними або просто уявляєш, що ступаєш на них. У контексті цього я, звісно, бачу себе серед митців, які роками привносили світ природи у виставковий простір. Прикладом може слугувати *Земляна кімната/Earth Room* Волтера Де Марія. Під час роботи в студії, мене особливо зацікавили два моменти, пов'язані з обсидіаном. Першим з них була розмова у моїй школі [Institut für Raumexperimente / Інститут просторових експериментів] про ландшафтну архітектуру, яка розкрила роль обсидіану як дзеркала в історії мистецтва. Це вулканічне скло чітко та тісно пов'язане з традицією живопису. Мене це зацікавило, оскільки дзеркало завжди було важливим елементом у моїй роботі, а також, тому що я як і завжди прагнув дослідити зв'язок між дзеркалом, баченням і сприйняттям простору взагалі. А по-друге, я маю безпосередній досвід відчуття обсидіану з Ісландії і, зокрема, від добре знайомого мені пішого шляху, що пролягає через регіон Графнтіннускер. Ісландською обсидіан називається «hrafntinna», що означає «скеля ворона», тому що він чорний і блискучий. Ще хлопчиком я часто ходив цим шляхом. Найбільше вражає те, що на цьому досить великому ландшафті немає нічого крім вулканічного скла. Обсидіан утворюється з особливого різновиду лави. Наприклад, коли вулкан знаходиться під льодовиком, або якщо лава раптово охолоджується у безвітряних умовах. У червні минулого року я пішов у похід з учнями моєї школи через ці обсидіанові поля, і саме тоді я замислився над можливістю створення обсидіанового саду.

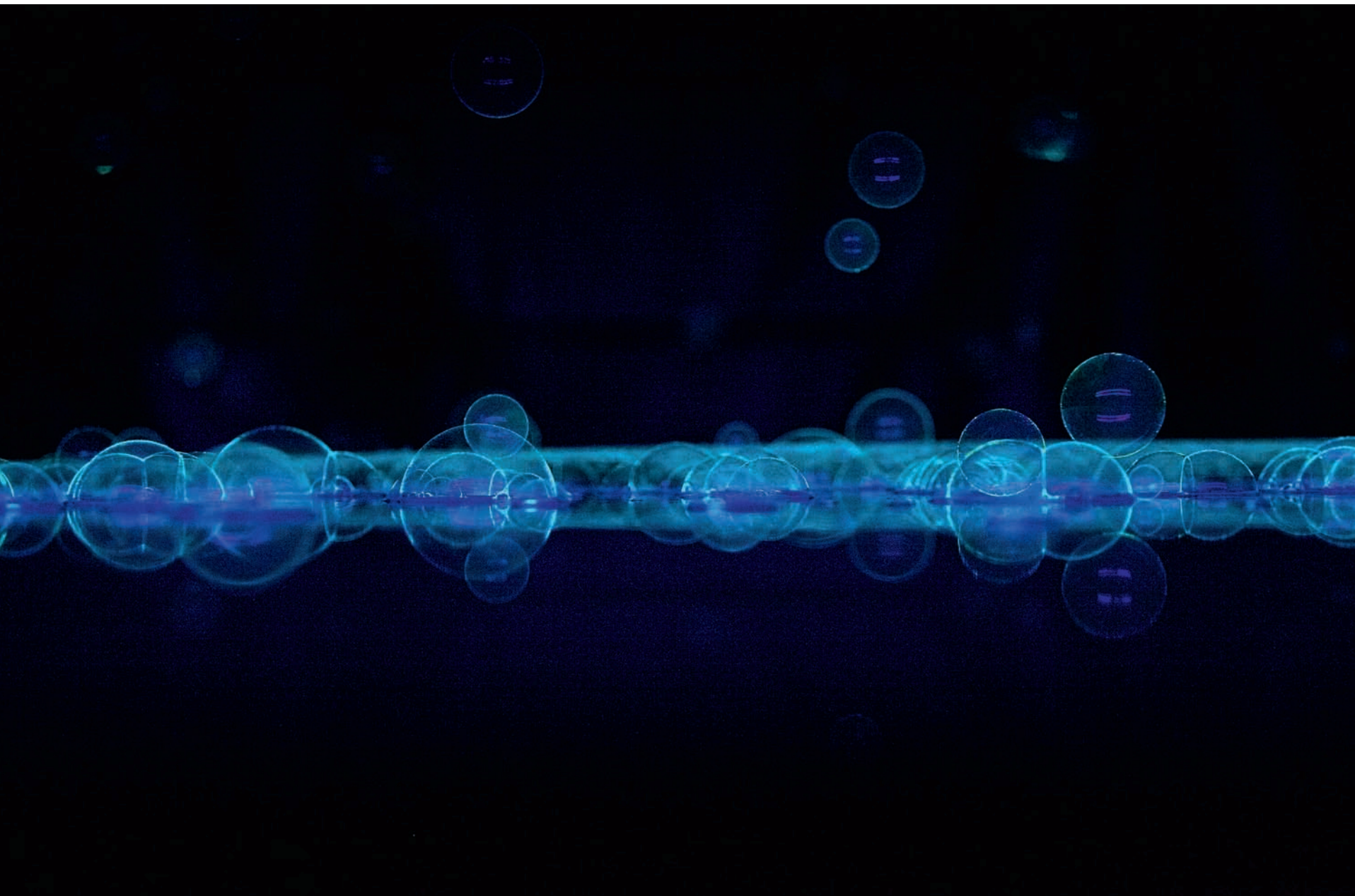

Внизу: Олафур Еліассон, **Твій сліпий рух,** 2010
Інсталяція в Martin-Gropius-Bau, Берлін, 2010. Фото: Єнс Ціе

Твоє емоційне майбутнє
Олафур Еліассон

ЕШ: Вас цікавить виключно матеріальність, природні процеси, що зберігаються всередині? Чи це також і чорнота, що є кольором, який поглинає світло? Відображення і поглинання світла?

ОЕ: Мене цікавить його функціонування як частини, або як творця атмосфери, тому що чорний – напрочуд драматичний колір і його уламки можуть здаватися дуже загрозливими. Я був захоплений цим історичним аспектом мистецтва, що водночас стосується й мого власного шляху камінням. Відображення, яке ви бачите у дзеркалі, в принципі, є минулим – світлом звідти, звідки ви щойно з'явилися. Це простір, який ви щойно залишили за собою. Однак, в обсидіановому саду ви також маєте можливість побачити й шлях перед собою, проте майбутнє, в жодному разі, непередбачуване.

ЕШ: Але чи не присутній тут певний емоційний елемент? Ви намагалися його якомога нейтралізувати, тому що емоційна складова проглядається також й у назві виставки: *Твоє емоційне майбутнє.*

ОЕ: Взагалі-то, ми думаємо про емоції, як про щось доволі невловиме. Однак, по великому рахунку, ми схильні вважати, що світ, загалом, складається з раціонального і контрольованого. Те, що залишається – це плинна субстанція, з якої народжуються почуття. Говорити про емоції – це намагатися стати частиною цієї плинності через спробу поєднати віру із раціональним. Саме таким чином раціональна думка також стає емоційною.

ЕШ: Іншими словами, своєрідний обмін.

ОЕ: Йдеться про те, що недостатньо покладатися на системи, догми, маніфести і політичні ідеології як засоби співіснування в цьому світі. У майбутньому ми також повинні покладатися й на інші речі – співчуття, чуттєвість, співпереживання та фундаментальні ідеї взаємодії людей.

ЕШ: Можливо, це теж має сенс з огляду на ваше рішення формувати виставку на балансі між недовговічними роботами, що існують лише мить, та іншими – наприклад, обсидіановим садом і хвилястою стелею, які дуже нагадують скульптури й існують у часі. Чи є зв'язок між різними поверхами, плинним та раціональним, співчуттям і відношенням до реальності у складанні виставки?

Інколи, навколишнє середовище стає головним натхненням...

ОЕ: Так, між роботами наявний тісний зв'язок. Це також відображає і мої знання про місце виставки та саме місто, його атмосферу і моє ставлення до України. Взаємозв'язок створюється між усім, що я знаю про ситуацію, всім, що я несу в собі, впливаючи, звісно, на рішення, які я приймаю в певний момент.

Стосовно хвилястої стелі, можливо, варто сказати, що мене особливо зацікавила підлога у виставковому просторі – дуже характерна підлога з кам'яних плит, що виражає певну культурну ідею про те, як повинно виглядати престижне місце. Використання цієї підлоги та створення інсталяції чогось мінливого над нею, створює не тільки простір, розсіяний у відображенні, але й до всього, впливає на рух людей під дзеркалом. Так, раптово, інсценується не тільки уявлення простору або тіла, але й рух під стелею утворює певні хвилі. Хвиляста стеля активується відображенням руху людей крізь простір, тобто відповідальність за створення руху покладена саме на глядачів. Океанські хвилі не рухатимуться без глядача, і я знаходжу це справді цікавим. Це як конвеєр ідей. Я гадаю, що в кінцевому рахунку ця сама ідея спрацьовує і з кристалізацією обсидіанового саду. Загалом, він здається ультра-нерухомим, але, певним чином, нагадує чорне море, застигле посеред бурі і ви можете уявити себе маленьким човном, що кидає виклик стихії. Я поєдную щось неймовірно вражаюче з чимось дуже особистим. І я вважаю, що коли за матеріальною виразністю зберігається невловимість, це просто захоплює. Колір знаходиться у русі, матеріальності, тому поєднання фізичного і реального відбувається протягом якогось часу. Важливий фактор часу – факт його тривалості, бо ви також потребуєте час, щоб зрозуміти це.

Олафур Еліассон, **Кімната для одного кольору,** 1997.
Інсталяція в 21st Century Museum of Contemporary Art, Каназава, 2009-2010.
Фото: Студія Олафура Еліассона

Твоє емоційне майбутнє
Олафур Еліассон

І тут однаково важливе сприйняття як під час, коли ви тільки відвідуєте виставку і дивитесь на твір мистецтва, так і пізніше, коли ваше сприйняття розширене, адже вони на стільки різні, як і люди, яких ви зустрічаєте на вході й на виході. Ви поділяєте цей досвід з іншими. Мене, насамперед, цікавить, яким чином розкриваються соціальні, міжособистісні або взаємовпливаючі аспекти на подібних виставках.

Це також важливе і для наступного поверху, де знаходиться *Твій сліпий рух* [2010]. У цій туманній роботі ви спочатку зустрічаєте тільки себе, спершу ви маєте справу із собою. Бачення, принаймні такою буде ваша перша думка, виявляється неможливим, саме тоді відбувається докорінна переоцінка. Ви запитуєте себе: Як мені зорієнтуватися? Дуже швидко ви знаходите в собі достатньо впевненості, щоб рухатися вперед, але згодом підтримування дистанції від решти людей стає головним завданням. Ви не обов'язково побачите інших людей перед тим, як вони підійдуть достатньо близько, щоб зазіхати на вашу приватну територію. Раптом, ви опиняєтеся у тісній близькості до якогось незнайомця, на дистанції, мабуть, менше метру, при тому, що за нормальних умов, на відстані пари метрів ви вже намагалися б зманеврувати геть.

Спостерігати за іншими відвідувачами також цікаве заняття. Адже люди, які розглядають інших, зазвичай розуміють, що й на них також дивляться.

ЕШ: Інші люди або робота?

ОЕ: У філософському аспекті також і робота, але я мав на увазі інших відвідувачів виставки.

ЕШ: Так, звісно.

ОЕ: Саме тут сутність об'єкту входить у гру. Об'єкти не просто пасивно присутні у просторі, вони мають всеохоплюючу спрямованість, що взаємодіє з реальністю. Світ – це не основа для роботи, я б навіть сказав, що це подія, створена роботою. Роботу можна розглядати як творця реальності.

Океанські хвилі не рухатимуться без глядача...

ЕШ: Олафуре, повернемося ще раз до двох різних робіт на виставці. З одного боку, маємо обсидіановий сад з камінням, що у своєму конкретному вираженні як об'єкту функціонує віртуально, немов очі. Тоді як, з іншого боку, туманна кімната має справу з рухом в умовах непевності, з переживанням глибинних явищ. Якщо розглядати ці дві роботи разом, мене просто вражає наскільки вони діаметрально протилежні. З цього виникає наступне запитання. Ми робили разом виставку, майже, десять років тому в Брегенці. Якщо поглянути на виставку у ретроспективі, як еволюціонувала ваша творчість з того часу?

ОЕ: Це гарне запитання. Мені цікаво наскільки ситуація на місці буде розвиватися з часом. Неймовірно важливо розвивати чутливість до майбутнього. Звичайно, зараз ви почнете стверджувати, що будівля, де знаходиться установа, перебуває не в найкращому стані.

ЕШ: Зовсім ні.

ОЕ: Тим не менше, будівля стає основою, з якої може щось вирости, еволюціонувати. Саме зараз найкращий момент замислитись, переглянути ваші цінності з огляду на наступний крок – побудову нового музею. Загалом, я вважаю корисним можливість пройти через тестову фазу й накопичити достатньо сприйнятливості, щоб потім поступово наближатися до комплексних виставок.

Внизу: Олафур Еліассон, **Водяний маятник,** 2010
Інсталяція в Martin-Gropius-Bau, Берлін, 2010. Фото: Єнс Ціе

ЕШ: Я гадаю, ви відзначили дуже важливий момент. Інституція – це цілий діапазон її досвідів, програмних спрямувань, існуюча інфраструктура і т.д. Це тільки з одного боку. Як на мене, ще важливіше, і це не менш цікаво для вас – роль глядача і молодої аудиторії, яка росте разом із нами.

ОЕ: Так, звісно.

ЕШ: Я вже розповідав, що ми зіштовхнулися з неймовірним викликом: шістдесят відсотків наших відвідувачів віком від 16 до 30 років. Молоді люди приходять до музею і ми, нещодавно, помітили, що вони вже не так швидко проходять повз. Це, звісно, трапляється адже вони мають власний темп, але найважливіше те, що вони повертаються.

Серед ваших давніших робіт на виставці присутня інсталяція *Краса* (1993), яка є своєрідним наріжним каменем. Мене зацікавило, що краса має свого адресата, проте, як на мене, аспект краси недостатньо розглянутий у вашій роботі. Чи я не так зрозумів?

ОЕ: (сміється) Ні, ви можете так казати. Часом, краса просто зваблива, але якщо вона поєднується з деконструктивністю, то спонукає людей замислитись над цим, під час насолодження нею. Тому вони критично підходять до неї. Таким чином, краса має можливість передавати або підтримувати діалог чи суперечку. Очевидно, в багатьох моїх роботах приваблення – це важливий компонент, особливо як засіб залучення людей. Роботи, часом, сприймаються спочатку як образи, бо присутній потужний елемент впізнавання. Мені, насправді, цікавий момент переходу від бачення образу до сприйняття його як багатовимірного простору, що закликає до участі. Робота може справляти враження або не справляти, але, як тільки ви до неї наближаєтесь, не виникає жодних сумнівів, з чим ви маєте справу. Ви можете побачити, що це лід, ви помічаєте, що це вода, ви, навіть, розрізняєте, який матеріал звертається до вас і т.д. Мені дуже цікава ця доступність, як створення загальної відкритості, своєрідного демократичного права для глядача або користувача. І це насправді хвилює.

Олафур Еліассон (Ісландія/Данія) народився в 1967 році. Творчості Еліассона властиве постійне дослідження наших способів сприйняття. Митець називає свої роботи «експериментальними установками», що охоплюють фотографії та інсталяції, скульптури та фільми. Його берлінська студія, заснована в 1995 році, нині нараховує близько 45 майстрів, архітекторів, геометрів та істориків мистецтва. У студії він експериментує зі світлом, кольором і природними феноменами, такими як туман та хвилі, щоб випробувати як фізичний рух, так й участь почуттів, а також як взаємодія тіла і мозку впливає на наше сприйняття оточуючого середовища.

Еліассон представляв Данію на 50-й Венеціанській Бієннале в 2003 році і, згодом, у тому ж році, виставляв *Проект погоди* в Tate Modern, Лондон. *Не поспішай: Олафур Еліассон,* ретроспективна виставка, організована SFMOMA в 2007 році, мандрувала до 2010 року. *Його виставка Innen Stadt Aussen (Внутрішнє місто назовні),* з інтервенціями по всьому Берліну, відкрилася в Martin-Gropius-Bau в 2010 році. *Наразі троє* зараз представлена в Harvard University Graduate School of Design.

Еліассон зробив кілька проектів у публічному просторі: *так, Зелена ріка* проходила в різних містах між 1998 і 2001 рр.; *Павільйон Serpentine Gallery* 2007, спроектований разом з Кйетілем Торсеном, тимчасово розміщений у Кенсінгтон-Гарденс, Лондон. Створені спеціально для Public Art Fund *Водоспади Нью-Йорку,* були встановлені на Манхеттені і Бруклінському узбережжі влітку 2008 року.

У квітні 2009 року, як професор Берлінського університету мистецтва, Олафур Еліассон заснував *Institut fur Raumexperimente* (Інститут просторових експериментів).

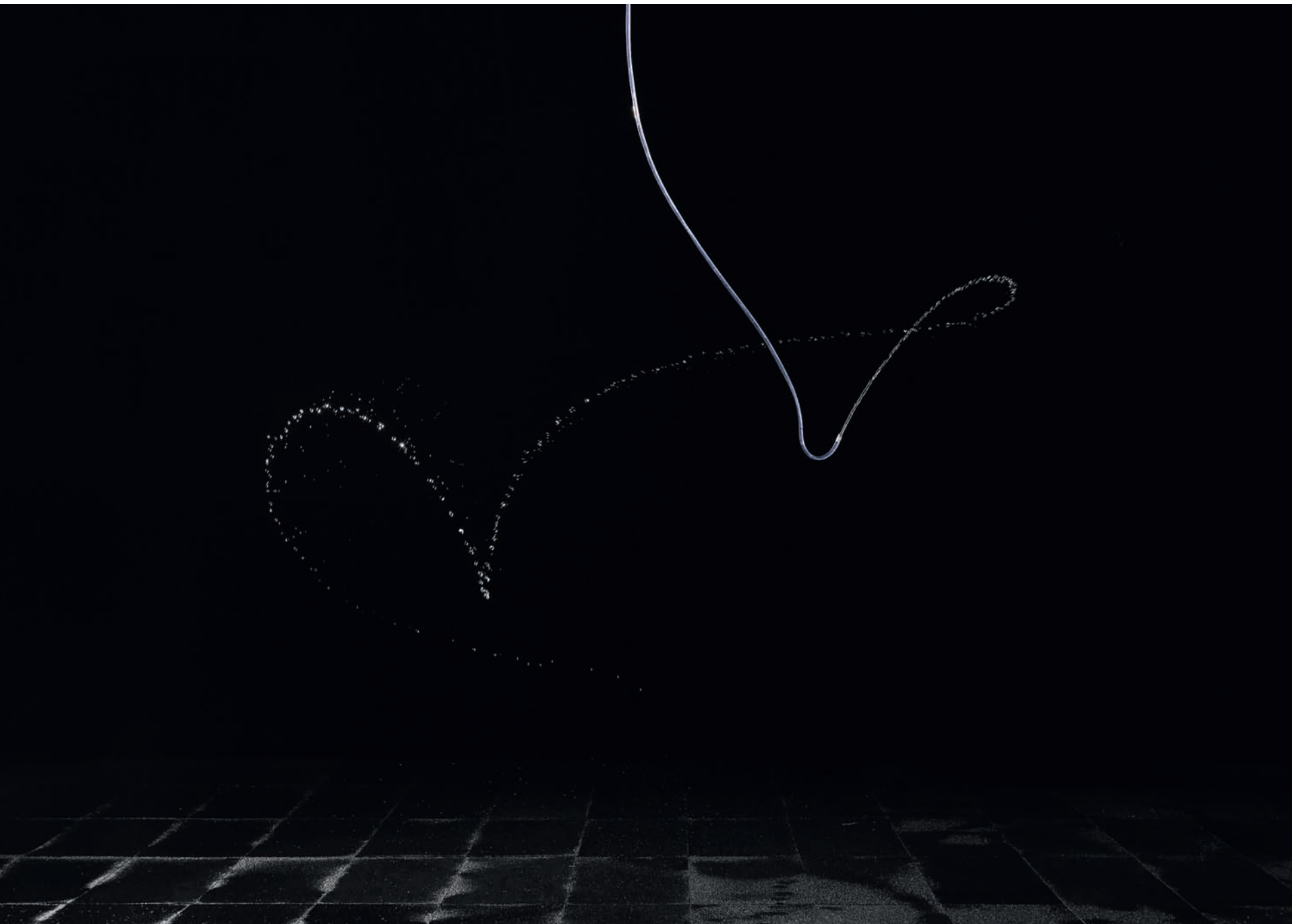

Зіяд Антар

Фікрет Атай

Чао Фей

Керен Сіттер

Наталі Дюрберг

Ніколас Глобо

Клеменс Холлерер

Руно Лаґомарсіно

Сінтія Марчелле

Мірча Ніколае

Рубен Очоа

Вільфредо Прето

Катеріна Шеда

Гвідо ван дер Верве

Ніко Вашелларі

Йорінде Фокт

Артем Волокітін

Емілі Уорділл

Гектор Замора

Fu
Go
A
@B

Фонд Віктора Пінчука

3 червня – 7 серпня 2011

la Biennale di Venezia

54. Esposizione Internazionale d'Arte

Eventi collaterali

uture
eneration
rt Prize

ЕНЕЦІЯ

Палаццо Пападополі, Сан Паоло 1346, Венеція

PinchukArtCentre
pinchukartcentre.org

PAC – Освітня програма

Освіта – це основа діяльності PAC. Вона слугує платформою для постійного спілкування та обміну поглядами між мистецтвом і суспільством. Регулярно проводяться лекції, дискусії, круглі столи і семінари з митцями, арт-критиками, філософами та представниками різних дисциплін.

Екскурсії PAC

Двічі на день PAC пропонує екскурсії для відвідувачів у супроводі спеціально підготовлених гідів. Кожен гід вільно володіє, принаймні, однією іноземною мовою.
Додатково пропонуються постійні екскурсії, організовані для учнів та студентів зі шкіл та університетів України у супроводі гідів PAC. **Вівторок – П'ятниця о 17:00 та 19:00, Субота о 14:00 та 19:00, Неділя о 17:00 та 19:00.**

Екскурсії PAC по колекції

Двічі на тиждень PAC пропонує відвідувачам особливі екскурсії по колекційній платформі у супроводі спеціально підготовлених гідів. **Субота о 17:00, Неділя о 14:00.**

Суботні дискусії в PAC

Щосуботи о 17:00 в PAC проходить обговорення однієї з робіт виставки, безпосередньо, біля неї. В розмові беруть участь представник PAC і відомий гість, що представляє одну з культурних сфер (література, галереї, митці, діячі телебачення і т.д.).

Наступні «Суботні дискусії», початок о 17:00, вхід вільний		
28. 05. 2011	Олафур Еліассон	Євген Солонін і гість
04. 06. 2011	PAC-UA	Олександр Михед і гість
11. 06. 2011	Олафур Еліассон	Екхард Шнайдер
18. 06. 2011	Олафур Еліассон	Денис Казван і гість
25. 06. 2011	Колекція PinchukArtCentre	Бйорн Гельдхоф
02. 07. 2011	Олафур Еліассон	Олександр Михед і гість
09. 07. 2011	Олафур Еліассон	Бйорн Гельдхоф і гість
16. 07. 2011	Олафур Еліассон	Денис Казван і гість
23. 07. 2011	PAC-UA	Євген Солонін і гість
30. 07. 2011	Колекція PinchukArtCentre	Екхард Шнайдер
06. 08. 2011	Олафур Еліассон	Олександр Михед і гість
13. 08. 2011	Олафур Еліассон	Денис Казван і гість
20. 08. 2011	Олафур Еліассон	Євген Солонін і гість
27. 08. 2011	Колекція PinchukArtCentre	Бйорн Гельдхоф
03. 09. 2011	PAC-UA	Денис Казван і гість
10. 09. 2011	Олафур Еліассон	Олександр Михед і гість
17. 09. 2011	Олафур Еліассон	Євген Солонін і гість
24. 09. 2011	Колекція PinchukArtCentre	Екхард Шнайдер
01. 10. 2011	Олафур Еліассон	Олександр Михед і гість

Обговорення робіт з колекції PAC

Кожного місяця PAC організовує діалог між Екхардом Шнайдером або Бйорном Гельдхофом і відвідувачами, присвячений одній із робіт колекційної платформи.

Сімейні неділі в PAC

Кожні два тижні, по неділях, PAC запрошує найменьших відвідувачів до відео-лаунжу на шостому поверсі. Тут діти матимуть можливість створити власні роботи під враженням від виставки, а також будуть влаштовані короткі екскурсії по окремих частинах виставки. **Сімейні неділі відбудуться 29 травня, 12 і 26 червня, 10 і 24 липня, 7 і 21 серпня, 4 і 18 вересня й 2 жовтня.** Будь ласка, надсилайте заявки за адресою **info@pinchukartcentre.org.**

Публічне обговорення в PAC

PAC організує публічні дискусії на обрану тему з різних галузей культури. В ній братимуть участь не тільки гості, пов'язані з культурною діяльністю, а й публіка, яка кожного разу запрошується до відкритої дискусії.

Літературна програма PAC

PAC проводить літературні вечори – читання вибраних текстів, що мають відношення до робіт, представлених на виставці. Куратор – Олександр Михед. Літературні ночі відбудуться 24 червня та 23 вересня о 21:00.

PAC спілкується з регіонами

PAC запрошує до співпраці регіональних партнерів і митців зі Львівщини для художнього представлення їхніх робіт. Детальніше на сайті **www.pinchukartcentre.org.**

Мистецькі бесіди PAC

40-хвилинний діалог між PAC і митцем, роботи якого виставляються. Розмова про творчість і художні погляди. Публіка також запрошується до активної участі в дискусії.

Платформа PAC

Платформи PAC – це дискусії, під час яких досліджуються взаємини між мистецтвом і суспільством. До участі запрошуються провідні зарубіжні та вітчизняні діячі. Вони представляють різноманітні напрямки, такі як політика, філософія, економіка, література, кіно, мистецтво та інше.

Інфоцентр PAC

Інфоцентр надає інформацію про виставки, митців та програму. Відвідувачам пропонуються інтерв'ю митців, книги, публікації преси, репродукції творів, інтерактивні моделі виставки та короткі фільми про митців, представлених на ній. Центр розташований на другому поверсі й обладнаний 8 комп'ютерами та відео-екраном, що доступні всім відвідувачам.

Книгарня PAC

Книгарня Taschen в PAC пропонує широкий вибір видань з міжнародного мистецтва і культури, включаючи історію мистецтва, архітектури, а також каталоги митців.

Наступні виставки 2011

29.10.2011 – квітень 2012	**Колекційна платформа 2**
відкриття в червні	**PAC-UA 3**
відкриття в жовтні	**PAC-UA 4**
відкриття в грудні	**PAC-UA 5**
29.10. 2011 – 08.01. 2012	**Премія PinchukArtCentre Сінтія Марчелле**

Зверху вниз: Відвідувачі Літературної ночі під час виставки **PAC-UA 1.**
Відвідувачі Літературної ночі під час виставки **Кендіс Брайтц: ТИ+Я.**
Діти на **Сімейній неділі в PAC.**

Щорічний Форум стипендіальної програми **Завтра.UA.** Церемонія нагородження: Віктор Пінчук спілкується зі стипендіатами

Фонд Віктора Пінчука

Фонд Віктора Пінчука – це міжнародний, приватний і не політичний благодійний фонд, заснований в Україні. Він був заснований у 2006 році бізнесменом і громадським діячем Віктором Пінчуком. Його мета – надати новим поколінням можливість стати творцями майбутнього. Для реалізації цього розробляються проекти та формується партнерство як в Україні, так і поза її межами.

Фонд інвестує в трьох основних напрямках:

- інвестиції в людину, для примноження людського капіталу;
- інвестиції в суспільство, з метою підвищення рівня соціальної взаємодії;
- інвестиції у світ, заради поглиблення всесвітньої інтеграції.

Проекти Фонду Віктора Пінчука включають, серед іншого, мережу центрів для новонароджених *Колиска надії,* найбільшу приватну стипендіальну програму в Україні *Завтра.UA,* стипендіальну програму Всесвітні студії для закордонної освіти українських студентів, а також центр сучасного мистецтва PinchukArtCentre із Future Generation Art Prize та Премією PinchukArtCentre, які проводяться кожні два роки. До численних проектів також належать і *Круглий стіл з питань благодійності у Давосі та Український ланч у Давосі*, які проводяться щороку з нагоди щорічної зустрічі Світового економічного форуму, й міжнародну мережу YES *(Ялтинська Європейська Стратегія*) з підтримки євроінтеграційних прагнень України. Фонд є членом Європейського центру фондів та Українського форуму *грантодавців. Він співпрацює з Глобальною Ініціативою Клінтона, Інституцією Брукінгз, Інститутом міжнародної економіки Петерсена* та іншими неурядовими організаціями.

www.pinchukfund.org

PinchukArtCentre

PinchukArtCentre – це найбільший і найдинамічніший приватний центр сучасного мистецтва у Центральній та Східній Європі. Як один із проектів Фонду Віктора Пінчука, він спрямований на підтримку художньої освіти, мистецької творчості та її шанування в Україні. Він надає суттєву підтримку культурному розвитку та вивільненню українського мистецтва й суспільства. Він робить важливий внесок у культурний діалог між Сходом та Заходом, між національною ідентичністю та інтернаціональними викликами. Ми впевнені, що сучасне мистецтво – це універсальна мова для всіх людей. Тому ми віримо в його потенціал у якості розвитку індивідуальності глядачів – в його потенціал долучитися до модернізації суспільства.

З часу відкриття у вересні 2006 до квітня 2011 р. PinchukArtCentre був місцем проведення більше 20 виставок і численних проектів, що привернули увагу понад 1 100 000 відвідувачів. Надаючи публіці максимальний доступ, PinchukArtCentre працює з 12:00 до 21:00 кожного дня, крім понеділка. Вхід вільний. Експоновані роботи або належать до приватної постійної колекції, або виставляються тимчасово в рамках міжнародного обміну. Ми виставляємо роботи, створені провідними міжнародними та українськими митцями, такими як Сергій Братков, Ілля Чічкан, Ентоні Гормлі, Андреас Гурскі, Дем'єн Хьорст, Джефф Кунс, Сара Морріс, Вік Муніс, Такаші Муракамі, Арсен Савадов, Сем Тейлор-Вуд, Олег Тістол, Василь Цаголов, Пьотр Укланскі та інших. PinchukArtCentre пишається тим, що став головним місцем експозиції світового мистецтва і зібрань колекцій видатних митців нашого часу, які відображають і репрезентують складність світу, втіливши його в унікальних та нових формах.

У 2009 році Фонд Віктора Пінчука присудив першу Премію PinchukArtCentre – національну премію з сучасного мистецтва для молодих українських митців, віком до 35 років. Переможця обирали з 20 номінантів, відібраних Експертним комітетом з 1100 претендентів. Також, у 2009 році Фонд заснував Future Generation Art Prize – першу глобальну приватну мистецьку премію для молодих художників від 35 років. Премія присуджується молодому поколінню митців з усього світу, беручи до уваги мистецьку вартість і довготривалі перспективи розвитку виявленого таланту. 10 грудня 2010 року Сінтія Марчелле, бразильська мисткиня, отримала Головну премію: $ 60 000 готівкою та $ 40 000 у якості інвестиції в створення її нової роботи. Мірче Ніколае, митець з Румунії, отримав Спеціальну премію: $ 20 000 для сплати його стажування, яке сприятиме подальшому розвитку художника. Куратори Премії – художники Андреас Гурскі, Джефф Кунс, Деміен Хьорст і Такаші Муракамі прибули до Києва спеціально, аби привітати переможців. Вперше всі ці визначні митці були разом на одній сцені.

17 квітня закінчився прийом заявок на Премію PinchukArtCentre 2011, на яку цього року претендує більш ніж 1100 молодих митців. Виставка номінантів відкриється 29 жовтня 2011.

Відвідувачі Літературної ночі під час виставки **Кендіс Брайтц: ТИ+Я**

Даміан Ортега, **Проект соціального житла,** 2007, глиняна цегла, цемент, силікон та сталь, розміри різні.

Огляд

Даміан Ортега, **Інструментальний біт: мелодія,** 2011, сталь, виконано на замовлення PinchukArtCentre. Справа: Даміан Ортега і Віктор Пінчук з **Температурою плавлення,** 2011, виконано на замовлення PinchukArtCentre

Даміан Ортега, **Мойсей**, 2007, інструменти та дроти, розміри мінливі. Інсталяція. Фото зроблене під час акції **"PAC спілкується з регіонами"**

Даміан Ортега представлений трьома архівними роботами і двома новими, створеними в Україні. Одна з них – Температура плавлення – дуже красива. Це скульптури-ландшафти, створені поливанням розплавленого металу на шматки льоду. Друга – Інструментальний біт – показова. Це металеві заготівки, зняті зі штампувального пресу на різних стадіях виробництва колеса. Ця робота, створена в Дніпропетровську й присвячена взаєминам не тільки між машиною і людиною. *Комерсант, Україна,* 17.02.2011

Кендіс Брайтц, **Королева (Портрет Мадонни),** 2005.
30-канальна інсталяція, 73 хв. 30 сек.
Робота люб'язно надана/Courtesy of the work:
Kaufmann Repetto (Мілан) + White Cube (Лондон)

Кендіс Брайтц: ТИ+Я, інсталяція; зліва направо: Кендіс Брайтц, **Пам'ятник Marilyn Manson,** Берлін, 2007, **Пам'ятник ABBA,** Берлін, 2007, **Пам'ятник Grateful Dead,** Берлін, 2007. Цифровий кольоровий друк на діасек.
Роботи люб'язно надані/Courtesy of the works: Kaufmann Repetto (Мілан) + White Cube (Лондон)

Гості на вернісажі виставки **Кендіс Брайтц: ТИ+Я**

Кендіс Брайтц: Новий сезон в арт-центрі представляє одразу чотири проекти: два з них – це персональні виставки південноафриканської художниці з берлінською пропискою Кендіс Брайтц, а інші – мексиканця Даміана Ортеги. У проекті ТИ+Я Кендіс Брайтц збирає матеріали для великого автопортрету, досліджуючи способи портретування у сучасній Україні. Дуже цікаві роботи самої Брайтц, які розкривають деякі не очікувані деталі з життя відомих осіб. Наприклад, багатоканальне відео Королева, в якому два десятки людей одночасно співають хіти Мадонни – чудовий привід подумати про спорідненість поп-музики та баптистських церковних пісень. *Комерсант, Україна,* 17.02.2011

Collection PLATFORM 1
ЦИРКУЛЯЦІЯ

В 2011 PAC розпочинає нову програму, представляючи вітчизняні та зарубіжні твори мистецтва з колекції.
Collection Platform 1 включає, серед іншого, роботи Сергія Браткова, Сесілії Браун, Грегорі Крюдсона, Трейсі Емін, Олександра Гнилицького, Андреаса Гурскі, Деміена Хьорста, Гарі Х'юма, Олега Куліка, Джулі Мерету, Сари Морріс, Такаші Муракамі, Річарда Прінса, Олександра Ройтбурда, Томаса Руффа, Сем Тейлор-Вуд, Роберта Террієна та Джеффа Волла.

Детальніше про колекцію:
Джеф Волл, Гра у війну

Гра у війну – це чорно-біле фото хлопчаків, які грають у жорстоку війну в невизначеному місці, десь між передмістям і пустирищем. На передньому плані чорний хлопчик, тримаючи пістолет, охороняє, здається, три однаково юних мертвих тіла. Лише з другого погляду стає помітною гримаса на обличчі одного з мерців, які насправді живі. Водночас, на середньому плані роботи троє їхніх товаришів біжать, майже, у професійно-воєнній манері, кожен тримає водяний пістолет. Їхня мета – захопити або вбити солдата, який залишається невидимим, або, можливо, жінку з пакунками на задньому плані. В центрі розташоване величне й прекрасне квітуче дерево. Зображення має простий, навіть банальний, але разом з тим потужний й жорстокий наратив, який створює хибне враження реального документу. Зображення, використовуючи «реальних людей», тяжіє до реалізму на противагу іншим роботам, в яких Волл використовує «професійних акторів». Тим не менш, яким би реальним зображення не виглядало, воно залишається ретельно сконструйованим твором.

Для *Гри у війну* Волл запросив місцевих хлопчаків, щоб створити гру з елементами боротьби. Лише після кількох днів спостереження за ними, коли він зрозумів негласні правила гри, він почав робити фотографії. Результатом стала широкоформатна робота 2007-го року, зроблена желатиновим срібним друком. Це була одна з перших робіт, в якій Волл повернувся до чорно-білої фотографії після десяти років перерви.

У своєму вражаючому масштабі Гра у війну виконує свою дію на межі між реальністю та вигадкою, де герої стають маленькими і смертними. Розмір та якість знімку, що нагадує «снепшот», роблять акцент на соціальній і політичній реальності. Дерево, що знаходиться, майже, в центрі роботи, створює відчуття дивного комфорту завдяки своєму спокою та первісній красі, водночас увиразнюючи байдужість природи до дитячих ігор і злиденності довкілля.

Джефф Волл народився в 1946 р. у Ванкувері, Канада. Він найбільше відомий своїми великими фотографічними роботами, підсвіченими в люмінесцентних лайт-боксах, що зображували різноманітні явища – від міського довкілля до майстерно сконструйованих зображень, які нагадували масштаб і складність історичного живопису XIX століття.

Волл мав багато міжнародних персональних виставок, а саме: ICA, Лондон (1984), Irish Museum of Modern Art, Дублін, Ірландія (1993), Whitechapel Gallery, Лондон (2001), Kunstmuseum Wolfsburg, Вольфсбург, Німеччина (2001), Hasselblad Center, Ґетеборг, Швеція (2002), Astrup Fearnley Museum, Осло, Норвегія (2004), а також ретроспективи в Schaulager, Базель (2005), Tate Modern (2005), Deutsches Guggenheim, Берлін, Німеччина (2007) і MoMA, Нью-Йорк (2007).

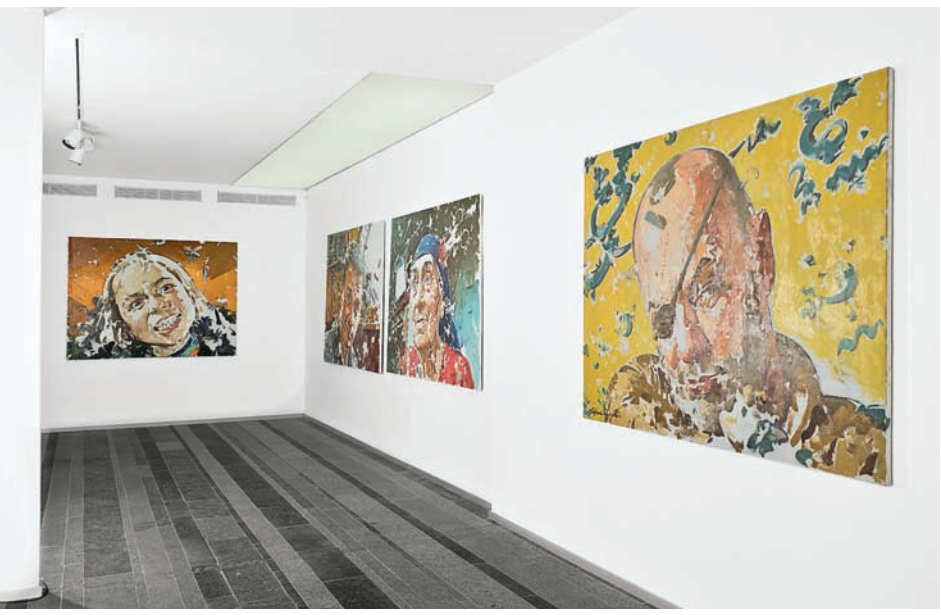

Джефф Волл **Гра у війну,** 2007 Желатиновий срібний друк

Зліва вгорі: PAC-UA 1, **Василь Цаголов,** експозиція;
внизу: Василь Цаголов, **У страху великі очі,** 2010, полотно, олія

PAC UA 2 Нові UA проекти

Арсен Савадов

PAC-UA пропонує простір для нових проектів українських митців в контексті Колекційної платформи. В PAC-UA 2 Арсен Савадов, нар. в 1962 р. в Києві, Україна, представляє спеціально створений персональний проект Blow-Up.

Бйорн Гельдхоф: Роблячи ретроспективний огляд ваших робіт з 1980-х до сьогодні, я одразу звернув увагу на один момент – це дві картини 1996 року, на яких зображені вдягнуті як балерини чоловіки, з заячими вушками та зброєю. Предмет зображення різко відрізнявся від того, що ви робили раніше. Це дуже несподівано вказало, що буде далі, й що до сих пір є провідною темою вашої творчості.

Арсен Савадов: Коли я робив саме цю роботу, були найважчі часи в нашому суспільстві, п'ять років після розвалу СРСР, коли тема гендеру ще не була розроблена. На той час, не було жодного митця, який би працював з ідеєю особистої свободи на сцені. Це був час, коли СРСР та його естетика стали неважливими, вони вже не могли нічого пояснити, і ми як митці, не мали змоги відповідати радянським стандартам. Це був час без естетики ані української, ані російської. До цього я вже від'єднався від радянської естетики і працював у стилі «Нової хвилі», натхненної італійським трансавангардом, зокрема, Клементе й Куччі. Картини, про які ви згадали – це частина тематичного напрямку в моїй роботі, який почався в 1982 році, коли мені було 18 і я був студентом другого курсу в брежнєвські часи. Я робив перформанси, з яких малу частину матеріалу ще можна знайти, але там я представив цю тему, яка дозволила мені змінити напрямок естетики моїх картин в 1996 році. Але вже у 1992 та 1993 рр. ми знімали відео, ми використовували інші медіа. В 1994 році Фонд Сороса запросив мене до Севастополя, де я зняв 90-хвилинний фільм, Голоси любові, для якого я вдягнув матросів військово-морського корабля у балетні пачки. В 1994 році ніхто вже більше не малював, тож я хотів повернутися від об'єктів та відео до живопису. Втім, мої картини завжди засновані на об'єктах, взятих з фотографій, фільмів та перформансів.

БГ: Згодом, ви створили цілком іншу роботу, яку б я хотів відзначити. Вона нагадала мені Мауріціо Каттелана: маленький хлопчик навколішках перед своїм ліжком. Яка історія прихована за цим?

АС: О так, це напрочуд сильна робота. Хлопчик молиться і його іграшки моляться разом із ним.

БГ: Чи це автопортрет?

АС: Ні. Якого з них ви бачили? Я зробив кілька таких хлопчиків. Нещодавно мене попросили зробити ще одну таку роботу і ми створили ремікс, ми замінили іграшки трансформерами, які моляться і якимись веселими тибетськими монахами. Нова версія.

БГ: Якщо поглянути на масив робіт, фотографій, перформансів – це нагадуватиме нескінченну розповідь. У ньому ви, з одного боку, розправляєтесь з колишньою радянською системою, використовуючи вибух Чорнобиля як символ кінця.

Це історія про винищене суспільство, декадентське свого роду, але все одно воно чекає на нові зрушення. Але у роботі, яку ми щойно обговорювали, ми знаходимо, майже, протилежність, і це так інтимно, солодко і водночас неймовірно напружено. Це про окрему людину і її стосунки з Богом.

АС: Як чудово, що ви розумієте це так добре. Як митець, я мислю як нація, як особистість і як людська істота.

БГ: Людський рівень – важлива складова в перформансах.

АС: Я сприймаю героїв моїх робіт як частину Одіссеї, де всі проекти об'єднані не абстрактним мистецтвом, але ідеєю людства. Це антропологія. Це Леві-Стросс. Мої герої переходять із проекту в проект, як у фільмі Фелліні *Солодке життя,* де головний герой Марчелло Мастроянні, не може знайти себе в цьому житті.

БГ: Йдеться про пошук індивідуальної свободи, місця для митця, де ви вбиваєте затерті метафори.

АС: Так, їхній час настав. У моїй творчості балерина в білому завжди була метафорою на позначення митця. Коли балерини на моїх картинах з'являються на футбольному полі або кораблі,

Згори вниз, зліва на право: Арсен Савадов, **Іграшки,** 2002-2005, полотно, олія; **Марксизм де Сад,** 1998, кольоровий друк; **Мода на цвинтарі,** 1997, кольоровий друк; **Кокто,** 2001, кольоровий друк; **Балет,** 1996, полотно, олія; **Колективне червоне,** 1998, кольоровий друк; **Книга мертвих,** 2001, кольоровий друк

йдеться про ідіотське місце митця у суспільстві. У старій системі балерина – це служниця. Я намагаюся знайти вивільнене місце для митця у цьому жахливому сучасному світі. Ми жили у рутинному суспільстві, в якому балет був єдиним джерелом краси, замінивши все інше. За «залізною завісою» ми дивилися балет, у той час, як люди дивилися на помираючих монстрів. *Лебедине озеро* крутили постійно на ТБ і радіо, протягом цілого дня.

БГ: Як результат, він став порожнім, без смислу. Свого роду «потьомкінським», як намальовані картонні фігури на ваших фотографіях, що імітують реальність.

АС: Так, абсолютно. Це свідома алюзія, це природно.

Я сприймаю героїв моїх робіт як частину Одіссеї

БГ: Ви використовуєте сексуальність як центральну складову.

АС: Ми живемо у суспільстві, де Ерос і Танатос є ключами – дві великі грецькі категорії, кохання та смерть. Це єдині ключі, інших в нас немає. Якщо ви хочете проникнути у це вульгарне суспільство, то використовуєте сексуальність, як ключ до досягнення людини, оскільки сексуальність – це частина суспільства.

БГ: І часом, сексуальність потворна, як ті мертві тіла з вашої серії *Книга мертвих* (2001).

АС: Так, звісно. Я зробив цей проект після того, як побачив журнальні фото нової Москви, як приклад того, що відбувається в Росії. Я зробив звичайні широкоформатні фотографії великого розміру в журнальній стилістиці, в яких зняв повій на залізничній станції та у продуктовому магазині. Раптом, на розі коридору лікарні ви бачите гору тіл, на віддалі – спину лікаря, а на спині останнього тіла домальовано двоє очей. Мій проект просто документальний. Я вирішив закрити цю тему. Закрити раз і назавжди для всіх історію, яку ми почали. Це і є супер-реалізм.

Розбити пам'ятник, ще не значить отримати свободу

БГ: Ваша творчість соціальна, індивідуальна, наративна, деструктивна, деструктивна не тільки для суспільства, але й так само для особистості, яка все ще вірить в ідеали цього втраченого суспільства. Ви створюєте свої роботи тут, в Україні, ви живете тут, отже як сприйняли цю роботу в контексті колишнього радянського суспільства?

АС: Була жахлива дискусія, схожа на ядерну бомбу. Показуючи Книгу мертвих, я вирішив представити її як інсталяцію. І фотографії були оточені об'єктами, на яких сиділи мерці під час зйомок. Коли відвідувач підходив до інсталяції, він сідав на стілець, де перед тим сидів головний труп та дивився невелике 3-хвилинне відео. Коли він дивився це відео, сидячи на цьому стільці, він, раптом, починав розуміти, що він сам і є цей мрець. Роботу довелося негайно забрати з виставки. Я почав подібний тип робіт у 90-ті, в бандитські часи, коли неможливо було достукатися до глядача через живопис. Було дві можливості – або дистанціюватися і стати естетом, або стати екстремалом!

БГ: Ці перформанси та шок-фотографії були потрібні вам, щоб встановити зв'язок із суспільством.

АС: З того часу, як це було неможливо зробити через малярство, ми повинні були працювати з камерою.

БГ: Але якщо говорити про сьогодення, то суспільство змінилося. І ваша робота знову повернулася до живопису і говорить більше про свободу як митця, навіть художника як спасителя, аніж звертається до соціального контексту.

АС: Ось до цього я і веду. Я вважаю, що якщо ми не належимо до певної релігійної групи, усвідомлення свободи, яку ми захищаємо, стає унікальним. Це щось, що збуджує креативність у суспільстві. Коли митець служить капіталізму надто віддано, не залишається жодної креативності, самі лише телевізійні канали. Тож я як митець, знаходжуся в опозиції до будь-якої влади. Багато митців сьогодні виключають цю міру свободи. Важливо не втратити себе, не стати надто капіталістичним. Інакше ви просто капіталістична жувальна гумка в наступній масовій естетиці. Розбити пам'ятник, ще не значить отримати свободу. Свобода – це спосіб бачення світу. Якщо вона пронизує всі ваші рішення, а не тільки творчість, ось це і є силою мистецтва.

Виставка 29.10.2011– 08.01.2012 в PinchukArtCentre

ВДРУГЕ ПРЕДСТАВЛЯЄМО

PINCHUK ART CENTRE PRIZE

Виставку фіналістів буде відкрито 29 жовтня

У грудні 2011 міжнародне журі обере переможців

prize.pinchukartcentre.org

www.pinchukartcentre.org

Виставка / Олафур Еліассон
Олафур Еліассон, Екхард Шнайдер
Арт-менеджер: Бйорн Гельдхоф
Менеджер проекту: Галина Стахурська
Асистент проекту: Ірина Іванушкіна
Логістика: Ольга Юркевич
Технічний менеджер: Ігор Карманський
Головний інженер: Ігор Стефанович
Менеджер експозиції: Євген Солонін

PinchukArtCentre
Генеральний директор: Екхард Шнайдер
Арт-менеджер: Бйорн Гельдхоф
Виконавчий директор: Дмитро Логвин
Менеджер проекту: Галина Стахурська, Ольга Узлова
Асистент проекту: Ірина Іванушкіна
Менеджер експозиції: Євген Солонін
Логістика: Ольга Юркевич
Асистент Генерального директора: Наталя Мітрохіна
Асистент-адміністратор: Діана Локтенко
Фінансовий менеджер: Андрій Янковий
Бухгалтерія: Зоя Калінчик, Вікторія Прокопенко, Людмила Стеля
Рецепція: Олеся Гдаль, Ольга Цимбалюк, Юлія Терехова
Технічний менеджер: Ігор Карманський
Головний інженер: Ігор Стефанович
Головний технік: Костянтин Щербаков
Техніки: Сергій Зайченко, Віталій Верещак

Департамент комунікацій
Директор з комунікацій: Денис Казван
Асистент департаменту комунікацій: Наталія Аністратова
PR-менеджери: Надія Ватульова, Ольга Кудіненко
Голова WEB-комунікацій: Дмитро Коваль
Продакшн-менеджер: Олеся Моторна
Перекладач: Людмила Гудзь

Газета
Тексти: Екхард Шнайдер, Бйорн Гельдхоф
Дизайн: Ганс Вернер Хольцварт
Редактор видання: Лютц Ейтель
Переклад: Олександр Михед
Коректор: Тетяна Савел'єва
Фотографії на с. 14 - 21: Сергій Іллін
Копірайт/газети 2011: PinchukArtCentre, Київ
Копірайт/Copyright робіт, фотографій, текстів: автори. Всі права застережені.

PinchukArtCentre
вул. Велика Васильківська/Басейна 1/3-2, блок А, Бесарабський квартал, Київ, Україна, 01004
тел.: +38 (044) 590-08-58
e-mail: info@pinchukartcentre.org
www.futuregenerationartprize.org
www.pinchukartcentre.org

Години відвідання:
Вівторок – Неділя з 12:00 до 21:00
Понеділок – вихідний
Вхід вільний

Прес-офіс
тел.: +38 (044) 494-11-48
e-mail: press@pinchukartcentre.org

Генеральний партнер

Банк Кредит Дніпро
Ліцензія НБУ № 70 від 28.07.2009р. Усі види банківських послуг
ПРОСТІ ФІНАНСОВІ РІШЕННЯ